

7

கண்ணப்ப நாயனார்

திண்ணனார் வேடர் தலைவன் ஆதல்

உடுப்பூர் என்னும் ஊரில் நாகன் என்னும் வேடர் தலைவன் வாழ்ந்து வந்தான். அவன் மனைவி பெயர் தத்தை. அவர்களுக்கு இறைவன் அருளால் ஆண் குழந்தை ஒன்று பிறந்தது. அவர்கள் அப்பிள்ளைக்குத் திண்ணன் என்று பெயர் சூட்டினர். திண்ணன் வளர்ந்து, வில்வித்தை கற்று அதிலே சிறந்து விளங்கினான்.

நாகன் முதுமை காரணமாகத் தலைமைப்பதவியைத் திண்ணனாருக்குக் கையளித்தான். அதிகாரம் பெற்ற திண்ணனார் வேட்டுவ மரபின்படி கன்னி வேட்டைக்குப் புறப்பட்டார். தோழர்களான நாணன், காடன் என்னும் இருவருடன் திண்ணனார் காட்டுக்குச் சென்றார். வேட்டையாடும் போது ஒரு

பன்றி வலையை அறுத்துக் கொண்டு ஓடியது, திண்ணனார் அதைத் துரத்திக் கொன்றார். தம் களைப்பையும் பசியையும் போக்க விரும்பிய திண்ணனார், தாம் கொன்ற பன்றியை நெருப்பிலே வாட்டி உண்ண விரும்பினார். மூவரும் நீர் தேடி அருகிலுள்ள பொன்முகலி ஆற்றை நோக்கிச் சென்றனர்.

சற்றுத்தாரம் நடந்ததும் எதிரே காளத்திமலையைக் கண்டனர். “அந்தமலை மீது குடுமித்தேவர் இருக்கிறார்; நாம் போனால் கும்பிடலாம்” என்று நாணன் கூறினான். மலையை அணுக அணுக திண்ணனாருக்கு ஏதோ பாரம் குறைந்து வருவது போலிருந்தது. உள்ளத்திலும் இனம்புரியாத இன்பம் உண்டானது.

ஆற்றங்கரையில் பன்றியைத் தீயில் வாட்டும்படி காடனுக்குக் கட்டளை பிறப்பித்து விட்டுத் திண்ணனார், காளத்திநாதரை வணங்க நாணனுடன் மலை ஏறினார்.

அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் காளத்தியப்பரைமெய்யன்போடு வணங்கினார். இறைவன் திருநோக்கால் முன்னுள்ள குணங்கள் மாறி அன்புருவமானார். மனம் கசிந்து உருகிநின்ற திண்ணனார், “ஐயையோ கொடிய மிருகங்களுள்ள காட்டில் யாதொரு துணையுமில்லாமல் நீர் தனியே இருக்கின்றீரே” என்று கூறி வருந்தினார்.

“எம்பெருமானே! நீர் பசியோடு இருக்கின்றீர்போல் தோன்றுகிறது. அடியேன் உமக்கு மென்மையான நல்ல இறைச்சியைக் கொண்டு வருவேன்” என்று கூறினார். பின் எம்பெருமானைப் பிரிந்து செல்ல மனமின்றி, போவதும் வருவதுமானார். இறுதியில் காளத்தியப்பருக்கு இறைச்சி கொண்டு வரும்பொருட்டுக் காடன் இருக்கும் இடம் சென்றார்.

திண்ணனார் பன்றி இறைச்சியைத் தாமே நெருப்பில் வாட்டினார். வெந்த இறைச்சித் துண்டுகளை மென்று சுவை பார்த்து நல்லனவற்றை மட்டும் தேக்கி லைக் கல்லையிலே வைத்தார். பின் எம்பெருமானைத் திருமஞ்சனமாட்டும் பொருட்டு ஆற்றுநீரை வாயினுள் முகந்தார். அருகில் மலர்ந்திருந்த பூக்களைக் கொய்து குடுமியிலே செருகினார். ஒரு கையில் வில்லையும் அம்பையும் எடுத்தார். மறுகையிலே தேக்கிலைக் கல்லையை எடுத்தார். இறைவனது பசியைத்

திர்க்கும் பதைபதைப்புடன் ஓடோடிச் சென்றார். மலை உச்சியை அடைந்ததும் எம்பெருமானுக்கு மஞ்சனமாட்டி, பூசுக்குட்டி, இறைச்சியைத் திருவமுதாகப் படைத்தார். அன்றிரவு முழுவதும் தூங்காமல் வில்லும் கையுமாக இறைவனுக்குக் காவலிருந்தார். விடிந்ததும் திண்ணனார், இறைவனுக்கு ஊனமுது தேடிப் புறப்பட்டார்.

சிவகோசரியாரின் பக்தித்திறன்

காளத்தியப்பரை நாள்தோறும் சிவாகம விதிப்படி வழிபட்டுவரும் சிவகோசரியார் என்பவர் காலையில் பூசை செய்யச் சென்றார். அங்கு எலும்பும் இறைச்சியும் சிதறுண்டு கிடக்கக் கண்டார்; மனம் மிக வருந்தினார். அவ்விடத்தைத் திருவலகிட்டுத் தூய்மைப்படுத்தினார். பூசை செய்து முடிந்ததும் வீடு திரும்பினார்.

திண்ணனார் பகலில் வேட்டையாடி ஊனமுது தேடி இறைவனுக்கு அன்போடு திருவமுது செய்துவந்தார். இரவில் காளத்திநாதருக்குக் காவல் புரிந்து நின்றார். திண்ணனார் ஒப்புயர்வற்ற அன்புநெறியிலே ஒழுகுவாராயினார்.

சிவகோசரியார் தினமும் மனம் நொந்தபடி திண்ணனார் படைத்த இறைச்சி முதலானவற்றை நீக்கி, விதிப்படி பூசை செய்து வந்தார். “இத்தீமையை உமதருளால் ஒழித்தருள வேண்டும்” என்று இறைவனை இறைஞ்சி நின்றார் சிவகோசரியார்.

திண்ணனாரின் அன்புப் பெருக்கத்தைச் சிவகோசரியாருக்கு உணர்த்த விரும்பிய இறைவன் அவருடைய கனவில் தோன்றினார். “அவன் வடிவெல்லாம் நம்மிடத்துக் கொண்ட அன்பேயாம்” என்று கூறி, திண்ணனார் செய்கையை மறுநாள் மறைந்திருந்து பார்க்கும்படியும் கூறியருளினார்.

திண்ணனார் கண்ணப்பராதல்

பொழுது விடிந்ததும் சிவகோசரியார் இறைவனைப் பூசித்து, பின்புறத்தில் ஒளிந்திருந்தார். வேட்டையாடச் சென்ற திண்ணனார் திரும்பினார். வரும்போது பல தீய சகுனங்கள் நேர்ந்தன. மனம் மிகக் கலங்கிய திண்ணனார் ஓடோடி வந்து

காளத்தியப்பரை அடைந்தார். காளத்திநாதரின் வலக்கண்ணிலிருந்து இரத்தம் வடிவதைக் கண்டு துடிதுடித்தார். ஓடிச் சென்று பச்சிலை மருந்துகளைப் பிடுங்கி அவற்றைப் பிழிந்து எம்பெருமானின் கண்களில் வார்த்தார். இரத்தம் வடிதல் தடைப்படாமை கண்டு மிகவும் வருந்தினார். சுவாமியின் திருமேனியைப் பற்றியபடி கதறியமுதார். 'ஊனுக்கு ஊனிடல் வேண்டும்' எனும் பழமொழி அவர் நினைவுக்கு வந்தது. கண்ணுக்குக் கண்கொடுக்க விரும்பிய திண்ணனார் அம்பினாலே தம் கண்ணைத் தோண்டி இறைவனது கண்ணில் அப்பினார். உடனே இரத்தம் வடிதல் நின்றது. திண்ணனார் ஆனந்தத்துடன் கூத்தாடினார்.

திண்ணனாரின் அன்புள்ளத்தை முழுமையாகச் சிவகோசரியாருக்கு உணர்த்த விரும்பிய காளத்தியப்பர் தம் இடக்கண்ணிலிருந்தும் இரத்தம் வடியச் செய்தார். உடனே அவர் செருப்புக்காலை எம்பெருமானின் கண்ணருகில் அடையாளத்துக்காக ஊன்றி, மற்றைய கண்ணையும் தோண்ட அம்பை வைத்தார். அப்போது, கருணைக் கடலாகிய காளத்தியப்பர், "நில்லு கண்ணப்ப! நில்லு கண்ணப்ப! என் அன்புடைத் தோன்றல் நில்லு கண்ணப்ப!" என்று திருவாய் மலர்ந்து தம் திருக்கரத்தால் திண்ணனாரைத் தடுத்தார். "மாறிலாய் என் வலத்தில் நிற்க" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

அன்று முதல் திண்ணனார் கண்ணப்பர் ஆயினார். ஆசாரசீலரான சிவகோசரியார் கண்ணப்பரின் உண்மை அன்பினை உணர்ந்து வியந்தார்.

இறைவன் தன்னலமற்ற அன்புக்கு அடிமையாகும் தன்மையர் என்பதைக் கண்ணப்ப நாயனார் வரலாறு எமக்கு எடுத்துக் காட்டுகிறது. நாமும் தன்னலமின்றி அன்பு செய்வோம். நன்மைகள் பெறுவோம்.

கண்ணப்ப நாயனார் இறைவன் மீது கொண்ட அன்பையும் அவரின் தோற்றப் பொலிவையும் வியந்து திருநாவுக்கரசு நாயனார் பாடிய தேவாரப் பாடல் இதுவாகும்.

திருச்சிற்றம்பலம்

காப்பதோர் வில்லும் அம்பும்

கையதோர் இறைச்சிப் பாரம்

தோற்பெரும் செருப்புத் தொட்டுத்

தூய வாய்க் கலசம் ஆட்டித்

தீப்பெருங் கண்கள் செய்யக்

குருதிநீர் ஒழுகத் தன் கண்

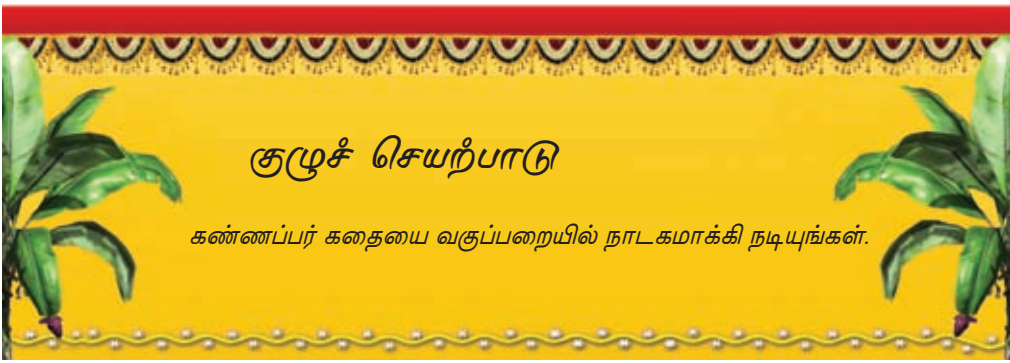
கோப்பதும் பற்றிக் கொண்டார்

குறுக்கை வீரட்டனாரே.

திருச்சிற்றம்பலம்

பயிற்சி

1. திண்ணனின் பெற்றோர் யாவர்? நண்பர்கள் யாவர்?
2. காளத்தி மலையை அணுகும்போது திண்ணனாரிடம் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் யாவை?
3. இறைவனுக்குரிய இறைச்சியை திண்ணனார் எவ்வாறு தயார் செய்தார்?
4. சிவகோசரியார் தினமும் எவ்வாறு பூசை செய்து வந்தார்?
5. காளத்திநாதரின் வலக்கண்ணிலிருந்து இரத்தம் வடிவதைக் கண்ட திண்ணனார் யாது செய்தார்?
6. "மாறிலாய் என் வலத்தில் நிற்க" என்ற அடியின் பொருள் யாது?
7. இக்கதை உணர்த்தும் படிப்பினை யாது?

குழுச் செயற்பாடு

கண்ணப்பர் கதையை வகுப்பறையில் நாடகமாக்கி நடையுங்கள்.